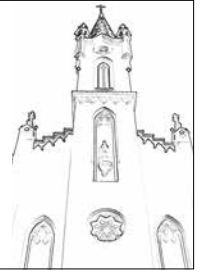


Regina Krónika

reginamundi.hu

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XIV. évfolyam 2. szám 2013. február 3.



Február

Fia a télnek, kisöccse a kedves Decembernek és a komor Januárnak. Eleinte kéz a kézben járnak, később Január elengedi öccse kezét, boldoguljon egyedül. A fiatalabbik hónap, mint afféle kisebb testvér utánzója az idősebbnek. Kicsit más a természete, néha rideg, de nem annyira goromba. Kiegyensúlyozatlan, ide-oda csapongó, mondhatni megbízhatatlan. Rövidebb életű, mint a többi rokona, s jól tudja, hogy az ő életében tulajdonképpen nem történik semmi. Ő már karácsony meg újév után született, a Kisjézus várás, az ajándékozás, a szilveszteri vigasság, mind eme szép és jó dolgok nélküle múltak el. Télnek már erőtlen, tavasznak még gyenge. Kivéve a farsangot. Ám általában az is rövid, és hamarosan követi a nagyböjti szomorúság és húsvét dicsősége. Méltatlanul jelentéktelennek érzi a sorsát. Unatkozik, hát szórakoztatja

magát. Cinkosa az északi szél. Időnként sorba ülteti a cinegéket, gébicseket, a faágakon, majd hirtelen lefújja őket az ágról. Fagyos ujjaival éjszakánként jégvirág csipkéket rajzol az ablakokra, s mielőtt bárki gyönyörködhetne benne egy nyaláb napsugárral hirtelen letörli az üveget. A bolondját járhatja a hóvirággal, megenyhülten előcsalogatja, majd jeges lehetével dermedtté varázsolja őket. Ám a hóvirágok furfangosak, csak úgy tesznek, mintha holtak lennének, pedig csak ájultak. A következő enyhe fuvallatra ismét csatasorba állnak, elődugják a hó alól sárgászöld hegyes kis dárdáikat, s fűgét mutatnak neki. És Február tudja, hogy bajban van, érzi, ahogy küzdenek a természet erői. Mert az apró kis harcosokat mások is követik. Egyre-másra bújnak elő a földek meg az ágak-bokrok bátor kis zöld jövevényei. Érzi, hogy ez ellen semmit nem tehet, hamarosan itt a

vég, ezért tombol még egy kicsit. Havat szór az emberek nyakába, megrázza a tetőket, kiegyenesíti a kémények füstjét, csavargatja a fákat, táncol a vizek tetején. Tehetetlen mérgeiben jégcsapokat tördel, hószagú felhőket kerget, sarat dagaszt, összekócolja a bokrok ágait, belekap a lányok hajába. De mindez már csak dacos játék csupán, hiába erősek együtt ők, a tél fiai, December és Január már elhagyták, magára maradt. Semmi és senki nem változtathat az elrendelt végzetén, hogy hamarosan vége, át kell adnia helyét a készülődő bársonyos tavasznak. Ezért aztán összepakol és rövid úton, köszönés nélkül távozik. Még visszanez, hátha tartóztatják, de senki nem teszi. A szemekben tettetett szomorúság és kimondatlan kérés: csak minél előbb és szaporán.

E. Hargitai Márta



Fotó: Internet

Timár Veronika: Február

Még alszik az erdő,
szunnyad az ágban a rügy, a rideg föld-ágyban a magbeli csíra,
de szól a rigó már néha, s a cinke felébredt, s frissen szólongatja a zsenge tavaszt.
Hajnal van,
hideg égen az izzó
sárga korong melegítgeti már
a fagyos föld jéggé dermedt lelkét,
és aranyával megkoszorúzza
a messzi hegyet, fázó felhőt,
meg a fák csupaszon
meredő koronáját.

20 éves a „reginás” Pásztorjáték

Templomunkban több évtizedes hagyomány a december 24-én délután megrendezett karácsonyi misztériumjáték, amelyet éppen huszadik alkalommal Hutvágner Erika és Timár Veronika jóvoltából láthattunk és élvezhettünk. Aki megnézi, elismerően szól az előadás igényességéről, különlegesen magas színvonaláról.

A kerek évforduló kapcsán kértem meg a rendezőket, avassanak be minket, nézőket a Pásztorjáték előkészületeinek részleteibe.

20 éve rendezitek meg közösen a pásztorjátékokat a Reginában. Azóta létezik, vagy hagyományt folytattatok?

Veronika: Úgy tudom, hogy 1982-ben volt az első, én legalábbis ezen vettem részt nézőként először, majd a következő évben már szereplőként. Először kisangyal voltam, és kaptam egy pár mondatos szöveget is. De az igazi nagy élményem az volt, amikor ötödikes és hatodikos koromban Jeremiás atya kiválasztott Máriának. A következő években voltam narrátor, majd Gábor angyal, és ismét Mária. Nekem így ez már a harmincadik misztériumjáték, amiben részt veszek, és a huszadik, amit Erikával közösen készítünk elő.

Erika: Én később lettem reginás, így nem láttam a régebbi előadásokat. Mi a Margit-templom közelében laktunk, oda jártunk misére, de Veronikával együtt voltunk elsősorban, majd osztálytársak lettünk a Vetési gimnáziumban. 17 évesen kezdtem járni a Reginába az ifjúsági hittanra.

Hogy kezdődött az együttműködésük? Van előre megírt szöveggönyv, amit követtek? Ha igen, honnan van?

E: Veronika írt középiskolás korában egy betlehemi játékot.

V: A nagy élmények hatására megszállt az ihlet, és írtam én is egy misztériumjátékot, de ezt akkor eltettem a fiókomba. Végzős gimnazista voltam, amikor a fejembe vettem, hogy szeretném megrendezni ezt a darabot. Rábeszéltem az akkori káplánt, engedje



Fotó: Demény Anna

meg, hogy ezt adjuk elő karácsonykor. Beszéltem Erikával a terveimről, aki lelkesen csatlakozott, és a rendezés során át is vette az irányítást. Ez szerencsés fordulatnak bizonyult, mert ő sokkal rátermettebben tud terelgetni ekkora csapatot, mint én. Ettől kezdve kialakult köztünk a munkamegosztás, én állítom össze a forgatókönyvet, Erika pedig rendezi a darabot. A többi feladatot közösen megbeszélve végezzük.

Milyen feladatok vannak még?

E: Általában én szoktam kiválasztani és összeállítani az énekeket, Veronika a szövegeket. Veronika jól ír, énekelni mindketten tudunk. Szereplőket közösen keresünk, és a próbák során olykor elosztjuk, ki mit vállal, például, hogy ki próbálja az angyalokkal az énekeket, vagy a pásztorokkal a szövegeket.

V: Az én feladatom a szövegszerkesztés, nyomtatás, fénymásolás is.

Hogy tudjátok rávenni az egészen apró gyerekeket is a fegyelmezett munkára?

E: Közel 40 gyerek van, természetesen irányítgatni kell őket. Óvodás korúaktól a fiatal felnőttekig bárki jöhet, meg kell találni a megfelelő hangot mindenkivel. Ha probléma adódik, azt igyekszem azonnal megoldani, játékosan, viccesen vagy szigorúan, ahogy a helyzet megkívánja. Tanárként folyamatosan

gyerekekkel és fiatalokkal dolgozom, szeretek velük foglalkozni.

V: Szerintem mindig nagyon jó hangulatúak a próbák. Néha próbálom kívülállóként szemlélni, és én is nagyon jól szórakozom. Sokat nevetünk együtt a gyerekekkel, jól érezzük magunkat. Ez is nagyon fontos, nem lehet szórtan fegyelmében, vagy türelmetlen, ingerült, kedvetlen hangulatban próbálni.

Hogyan választjátok ki a szereplőket?

E: Szilágyisok és padányisok gyakran jönnek, a Regina Mundihoz tartozó iskolák hittanosaik közül is érkeznek, valamint olyan fiatalok, akik ide járnak templomba, és örömmel vesznek részt a karácsonyi misztériumjátékban. Többnyire saját maguk jelentkeznek, de én is megszólítok az iskolában olyanokat, akikről tudom, hogy szívesen szereplnének, és máshol nem lépnek fel.

V: Vannak olyan szereplők is, akik már más városban tanulnak, de még mindig visszajárnak, és szívesen vállalnak szerepet, bár csak néhány próbán tudnak részt venni. Többen éveken keresztül szerepelnek, előttünk nőnek fel kisangyalból Máriává, vagy kis pásztorból „öreg pásztorrá”.

E: Az énekkarosok hangjával is tudjuk gazdagítani az angyalok kórusát. A zenészek is nagyon szívesen jönnek, so-

ha nem kell senkit külön rábeszelnem. A hegedűvel, csellóval és az orgonával mindig lelkesen készülnek, és rendkívül színvonalas előadást hallhatunk tőlük. A drámajáték is művészet, a zene is az, és igazán nagy élmény, amikor ezek találkoznak.

V: Számomra a szöveg irodalmi színvonalja is nagyon fontos. Igyekszem figyelni az irodalmi nyelvre, és arra is, hogy igényesen válasszuk ki a verseket. Évről évre újabb és újabb versek, szövegek „találnak meg” minket, de magam is megírok néhány részletet versben vagy prózában, esetleg egy talált szöveget átdolgozok, ha például nem egyezik a verssorok szótagszáma, vagy ügyetlen a sorvégi rím.

E: Az oda illő énekeket már nagyon régen kiválogattuk és összegyűjtöttük. Törekszünk arra, hogy ne legyen ugyanaz minden évben, legyenek változatosak az énekek és a szövegek is. Olyan is előfordult, hogy elkértem egy verset, amit Borián Tibor atya egyik karácsonyi beszédében mondott a Padányiban, és a következő évi műsorban fel is használtuk.

V: Vannak a darabnak állandó részei, akár egy liturgiának. Minden alkalommal ragaszkodom az evangéliumi történethez. Ahogy nagypénteken nem lehet megünni a János-passiót, úgy karácsonykor sem Jézus születésének a történetét. Van a misztériumjátéknak egy adventi része, amelyben ószövetségi szövegek is elhangzanak,

majd az angyali üdvözet következik, Mária látogatása Erzsébetnél, a betlehemi szálláskeresés, Jézus születése, a pásztorok beszélgetése a tűznél, az angyalok megjelenése, azután a pásztorok hódolata, a napkeleti bölcsek hódolata, majd zárásképpen mindannyiunk hódolata. Ekkor már nem a szerepünkben vagyunk, hanem saját magunkat viszszük oda Jézus elé. Minden évben úgy érzem, hogy a darab végére kilépünk a földi létből, és megtörténik a csoda. Valahogy mindig más lélekkel távozom a végén, mint amilyennel odaértem.

E: Igazából ekkor indul a karácsony. Az előkészületeknek ez a csúcspontja. A főpróba is tele van élményekkel és izgalommal. Az előadás elején én is izgulok, a pásztorjáték alatt figyelem a forgatókönyvet, hogy kell-e sügnöm. Ha vannak is hibák az előadásban, a végén mindig nagyon jó érzés tölt el.

V: Számomra az is nagy élmény, hogy most már a testvérem gyerekei is a szereplők között vannak. Emlékszem, amikor még játszottam a darabban, teljesen átéltem a szerepemet, lélekben ott voltam Betlehemben. Nem is arra figyeltem, hogy ne rontsam el a szöveget, talán nem is jutott eszembe, hogy elronthatom.

Beszélnétek-e még érdekességekről a próbák, vagy az előadás során?

E: Ki szeretném emelni Apollónia nővért. Nagyon sajnálom, hogy éppen a huszadikat nem láthatta már. A leg-

első alkalommal is ő segített nekünk a jelmezek válogatásában, és azóta is mindig vele öltöztették a gyerekeket a főpróbára és az előadásra. Nagyon jó hangulatban folyt az öltöztetés, nekem szinte ez az egyik legjobb része a napnak. Nagy a nyüzsgés, az angyalok és a pásztorok rohangálnak, csacsognak, Timár Lajos jön a videóval felvenni a vidám jeleneteket.

V: Én nagyon fontosnak tartom, hogy minden korosztály jelen legyen, és csodálatos, ahogy együtt tudnak dolgozni. A kicsiknek szerintem lényeges, hogy ott látják szerepelni a nagyokat. Így jó példa van előttük, amihez föl lehet nőni, amiből kiderül számukra, hogy ez nem valami „gyerekes” dolog, ami felnőtteknek már nem való.

E: A nagyobbak viszont nagyobb testvérként törődnek a kicsikkel. Olykor látom, hogy egy kicsi gyerek Mária ölében ül a próba előtt, és így beszélgetnek, meghitt, családi hangulatban. Az is jellemző, hogy egyre több szülő beül a próbákra.

V: Általában szentestére mindenki összeszedi magát, megtanulja a szöveget, és a lehető legjobbat nyújtja... Egy bakira emlékszem, amikor Szent Erzsébetből kibuggyant a nevetés az előadáson, de aztán magához tért és folytatták tovább a játékot.

E: Természetes, hogy vannak bakik, de ez inkább a főpróbán fordul elő. Az előadáson jobban koncentrálnak mindenki. Egyesek nagyon ügyesen improvizálnak, ha elfelejtenek egy szövegrészt.

V: Sokat ostorozzák az embereket amiatt, hogy boltról-boltra rohangálva, vásárlással és lakomákkal készülnek a karácsonyra. Szerintem meg lehet érteni őket, hogy ezt teszik, hiszen valamivel érzésteleníteniük kell a reménytelenséget, a kiüttlanságot, a semmi sebét, mert másképp azt nem lehetne kibírni. Nem bántani kell őket, hanem megkönyörülni rajtuk, ahogyan Jézus tette, és meghirdetni nekik az evangéliumot, hogy tudják: van minek örülni, van remény, van mit ünnepelni. Segíteni kell nekik, hogy fel tudják emelni a szívüket. A pásztorjátékkal is ezt az örömhírt szeretnénk eljuttatni az emberekhez.

Demény Anna



Fotó: Szélindi Annamária

Mit kíván tőlünk Isten?

Ökumenikus imaóra templomunkban



Fotó: Szellidi Annamária

Az egyetemes Imahét anyagának eredeti vázlatát az Indiai Keresztény Diákmozgalom készítette az Össz-indiai Katolikus Egyetemi Szövetséggel és az Indiai Ökumenikus Tanáccsal egyetértésben. A végső szöveget az Egyházak Világtanácsa Hit- és Egyházszervezet Bizottsága és a Keresztény Egységet Előmozdító Pápai Tanács által létrehozott Nemzetközi Bizottság tagjai hozták létre.

Az Imahét anyagának előkészítésében a harmadik partner az Indiai Katolikus Egyetemisták Szövetsége, amely a katolikus diákok mozgalma. Álmuk egy új és igazságos társadalom.

1915-ben alakult, mint a Fiatal Katolikus Férfiak Céhe. 1949-ben lett a neve az Indiai Keresztény Egyetemisták Szövetsége és csatlakozott a Pax Románához, ami a Katolikus Diákok Nemzetközi Mozgalma. Az évek során az új meg új átalakuláson ment keresztül, amint az egyetemek, az egyházak és a szélesebb indiai társadalom valós helyzetében felmerülő kérdéseket próbálta kezelni. A Keresztény Diákmozgalommal, és más indiai ifjúsági mozgalmakkal is együtt dolgozik olyan területeken, amelyek a nemzet életét befolyásolják.

Az ideai istentiszteleten az Indiai Keresztény Diákmozgalom fiatalos jellege tükröződik. Figyelembe veszi a dalitvalóságot, és lehetőséget ad arra, hogy sajátos kegyességükben részesedjünk. Az istentisztelet bizonyos elemei az Indiai dalit háttérből érkeznek, mint pl. a dobok használata, vagy a bhajan éneklés. Ez utóbbi az éneklésének ottani, sajátos módja, amivel Istenben való hitüket erősítik. A harmadik ilyen különleges elem a tanúságtétel, ami a dalit-lelkiiséget illusztrálja. Ez az igazságosságra, a szeretetteljes kapcsolatokra és az Istennel való méltóságjeljes közösségre törekszik (Mikeás 6,6-8).

A világ keresztényei ökumenikus közösségben fedezik fel az Imahét folyamán, mit jelent igazságot tenni, szívességet táplálni és alázatosságban járni Istennel. A hét nap ezt a témát bontja ki az úton járás metaforával. A dalit közösségek számára a felszabadulás felé vezető út elválaszthatatlan az egység felé haladástól. Így a mi imahét során megtett utunk közös utazásunk a dalitokkal és mindazokkal, akik az igazságosságra vágyakoznak szerves része a keresztények egységéért mondott imának.

Az indiai keresztényeknek el kellene utasítaniuk a kasztrendszer, mint ahogy a keresztények sehol a világon nem fogadhatják el a köztük lévő megosztottságot. „Hát részekre szakítható-e Krisztus?” (1 Kor 1,13). Ez okból gyülekeztünk most össze közös istentiszteletre, hogy a Krisztus akarata szerinti egységért imádkozzunk. Arra hívtattunk el, hogy lebontsuk a köztünk lévő megosztó falakat.

A második nap témája: Úton Krisztus megtörtetett testével

Templomunkban Hegyi András baptista lelkész hirdetett igét január 21-én. Dezső atya köszöntötte a templomban megjelent különböző felekezetű híveket a közös imádságon. Kiemelte az egységre törekvésnek, a hit közös megvallásának

és a szeretet együttes gyakorlásának fontosságát. A szeretetben szükséges, hogy azt keressük, ami összeköt minket, mint az egy Atya gyermekeit.

A nap témájára utalva, emlékeztetett az indiai dalitokra, akik a világ megtörtetett népei közé tartoznak. A velük való szolidaritás elismerésével, mint Krisztus népe közösen igyekszünk megtanulni azt a mélyebb szolidaritást, amelybe mi magunk nyerünk meghívást. Különösen az eucharisztia és az igazságosság kapcsolata nyílik meg számunkra és mindazon a kereszténynek számára, akik arra nyerne meghívást, hogy az eucharisztikus életnek a gyakorlati módjait fedezzék fel a világban. Erre emlékeztettek minket az imaórán felolvasott olvasmányok is:

Ez. 37, 1-14. „Életre kelnek-e még ezek a csontok?”

Zsolt. 22, 1-8. Isten kigúnyolt és megbántott szolgálja az Úrhoz kiált

Zsid. 13, 12-16. Meghívás Jézushoz „a kapunk kívül”

Lk. 22, 14-23. Jézus megtöri a kenyeret s szenvedése előtt önmagát adja ajándéknak

Istennel alázatosan járni azt a felhívást jelenti, hogy hagyjuk el kényelmünknek a helyeit és csatlakozzunk másokhoz, különösen is a szenvedőkhöz. „Elszáradtak a csontjaink, és elveszett a reményességünk, végünk van.” Ezékielnek ezek a szavai világunk tömegeinek az élményét visszhangozzák. Indiában a Dalit közösségek megtörtetett népét alkotják azok, akiknek az élete szemléletesen beszél a szenvedésről. Arról a szenvedésről, amelyben Jézus, a Megfeszített osztozik. Minden idők és minden földek megsebzett embereivel együtt kiált Jézus az Atyához: „én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?” A keresztények így tekintsenek a keresztre. A zsidókhöz írt levél nem csak azt teszi világossá, hogy Jézus szenvedése megváltást hoz a társadalom szélére sodródottak számára is, hanem arra hívja a tanítványait, hogy menjenek a kapun kívül, és ott csatla-

kozzanak hozzá. Amikor a társadalom olyan kirekesztettjeivel találkozunk, mint például a dalitok és felismerjük a Megfeszítettet szenvedéseikben, a tanulság egyértelmű Krisztussal lenni azt jelenti, hogy szolidárisak vagyunk a kirekesztettekkel, akiknek sebeiben osztozik.

Krisztusnak a kereszten megtörtett teste „érted törtetett meg”. Krisztus szenvedése és halála történetének előképe megjelenik az utolsó vacsorában. Következésképpen Krisztus halál fölötti győzelmét ünnepeljük az eucharisztiaiban. Ebben a krisztusi ünneplésben Krisztus megtörtett teste egyben az Ő feltámadott és megdicsőült teste is.

Megtörtetett a teste, így osztozhatunk életében és Benne egy test lehetünk. Mint keresztények az egység felé vezető úton gyakran úgy látjuk az eucharisziát, mint ami megosztottságunk botrányát kézzel foghatóan jelzi, hiszen tudjuk, hogy ma még nem tudunk úgy osztozni ebben a szentségben, mint ahogy kellene. Ez a helyzet arra hív, hogy megújult erőfeszítéssel munkáljuk az egymással való mélyebb közösséget. A mai felolvasásunk azonban még valami mást is üzen. Krisztus megtörtett testével való járás egy eucharisztikus közösségre jelent nyitást. Arra, hogy megosszuk a kenyeret az éhezőkkel, hogy letörjük a szegénység és egyenlőtlenség falait. Mert

ELŐADÁSSOROZAT A REGINÁBAN

A Regina Mundi-templomban havi rendszerességgel előadássorozatot indítottunk helybéli illetve meghívott előadókkal, akik közelebb visznek minden érdeklődőt a hit lényegéhez, tartalmához.

Az ötödik előadást február 27-én, az esti szentmise után, Závodi Zsuzsanna református lelkész tartja.

ez is eucharisztikus cselekedet, amelyben a krisztusiak mind meghívást nyernek. XVI. Benedek pápa ezt mondta az eucharisziáról: „ez egy olyan szentség, amelyet nem csak hinni és ünnepelni kell, hanem amelyet meg is kell élni”. (Sacramentum Caritas). Egyetértésben az ortodox felfogással, „a liturgiát követő liturgiáról” elismerjük, hogy „semmi nem hitelesen emberi”, amely nem találja meg helyét az eucharisztiaiban. Az imaóra végén a katolikus, a református, az evangélikus és a baptista lelkész áldásban részesítette a jelenlévőket: Áldjon meg és őrizzen meg titeket az Isten! Ragyogtassa reátok arcát és legyen hozzátok irgalmas! Fordítsa felétek tekintetét, és adja meg nektek a békességet!

Írta és szerkesztette: Demény Anna
Forrás: Internet



Fotó: Demény Anna

A testvéri figyelmeztetés

Az egyik legnehezebb krisztusi szabály a testvéri figyelmeztetés, legalább olyan nehéz, mint az ellenségszeretet. Szokták mondani, hogy egy gyermek még alakítható, de egy felnőtt már nem lehet megváltoztatni.

Ezzel szemben Jézus azt mondja, hogy bizonyos helyzetekben igenis szólunk kell embertársunknak, hogy magatartásán változtasson. Természetesen nem lehet ajtóstul törnünk a másik ember lelkivilágára, mindannyian érzékenyek vagyunk, és tisztelnünk kell a másik lel-

kének mélységét. Kialakulhatnak azonban olyan szokásaink, amelyek károsak, s magunktól nem vesszük észre.

Jól jön ilyenkor, ha valaki őszintén mer szólni. Ha abból indulunk ki, hogy egy gyermek még alakítható, akkor Krisztus tanítása még logikus is, hiszen Isten gyermekei vagyunk, felnőtt korban is, tehát alakíthatóak vagyunk. Az az ember válik öreggá, aki már nem tud és nem is akar változni. Azt kell mondanunk, hogy ez nem feltétlenül életkor kérdése.

A fiatalok között is vannak igen öregek, és az idősek között is vannak igen fiatalos lelkületűek. A lényeg, hogy soha ne adjuk fel a változás reményét, se magunkban, se másokban. Akit figyelmeztetnek, ott még van esélye a változásnak, akit már nem érdemes figyelmeztetni sem, az nagyon veszélyes helyzetbe kerül. Élünk úgy, hogy merjenek figyelmeztetni bennünket gyengeségeinkre, és mi is merjünk másokat figyelmeztetni.

Sánta János
(Heti lélekemelő)

Hogyan kell viselkednünk a templomban? (1. rész)

A közösség nagy áldozatát a templomban mutatják be. Egyéni áhítatom és buzgóságom az, ami elvisz engem az Isten házába. Mikor azonban ott vagyok Isten nagy családjának otthonában, megszüntem pusztán egyén lenni, a nagy közösségnek vagyok egy tagja, akit köteleznek a közös templomi áhítat íratlan törvényei, amelyeket most itt megpróbálunk szabályokba foglalni.

1. A templomba megyek

Templomainkban az Oltáriszentségben a kenyér színe alatt állandóan jelen van a második isteni személy, az Úr Jézus Krisztus. Ezért szoktuk templomunkat Isten házána mondani.

Ha valakihez látogatóba megyek, ott nem viselkedhetek akárhogyan. Kötnék az illendőség szabályai. A templomnak is vannak illemszabályai. Mennyire kell vigyáznom viselkedésemre, ha a mindenható Isten, az én jószágos mennyei Atyám házába megyek!

Már otthon elkezdem a készülődést. Nem az a legfontosabb, hogy ünneplő ruhát vegyek fel. Ne tartson vissza az Isten házától az, hogy nem tudok úgy felöltözködni, mint mások. Mennyei Atyám nem a ruhámra kíváncsi, hanem a tiszta lelkemre.

Vasárnapon és ünnepnapon természetesen igyekszem a legjobb ruhámat felvenni. De hétköznap, munkába menet vagy jövet munkaruhámban is nyugodtan bemegyek a templomba. Arra mindig gondom van, hogy ruházatom ne a divat túlzásait kövesse, hanem a keresztény erkölcs és jó ízlés követelményeinek mindenben megfeleljen. Vigyázok, hogy ruhám, ha szegényes is, mindig tiszta legyen. Hasonlóképpen gondot fordítok egész külsőm tisztaságára.

A díszes ruhánál sokkal fontosabb, hogy rendbe hozzam lelkemet. Családomnak észre kell vennie, hogy a jó Istenhez készülök látogatóba. Zsörtőlődve, haragosan, mérgesen nem illik a templomba indulni.

Ha szentmisére megyek, úgy indulok

el, hogy pontosan odaérjek. Ha nemtörődömségből vagy akarattal elkésem a szentmiséről, bünt követek el.

Már az utcán előkészülök a nagy találkozóra. Gondolataim most nem az utcai események, hanem a jó Isten körül forognak.

A templom kapujában még egy pillantást vetek lelkembe, s igyekszem kizárni azokat a gondolatokat, amelyek nem tartoznak az Isten házába. Azután nyugodtan belépek a templomba.

2. A templomban

A templomba érve első tekintetem a főoltárra esik. Megnézem, nem mutatnak-e be szentmiseáldozatot, s ha igen, hol tartanak abban. Ha éppen Úrfelmutatás lenne, nem csoszogok végig a templomon, hanem a bejárat közelében (de nem az ajtóban!) letérdelve megvárom az Úrfelmutatás végét. Ugyanúgy teszek, ha esetleg áldoztatásra csöngetnek, vagy szentségi áldást adnak.

A templomba érve először meghintem magam szenteltvízzel. Vigyázok arra, hogy szét ne locsoljam, azért nem az egész kezemet, hanem legfeljebb két ujjamat mártom bele a tartóba, s azzal keresztet vetek magamra.

A keresztvetésre most és mindig nagyon vigyázok. Nem kapkodok, nem nagyolom el. Hiszen ezzel vallom meg katolikus hitemet. Keresztvetéskor bal kezemet gyengéden leszorítom a mellemre, jobb kezemet kinyújtott tenyérrel magam felé fordítom és úgy érintem homlokomat, mellemet, bal vállamat, majd jobb vállamat. Közben halkán, de áhítattal mondom: „Az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.” Az élet keresztje ránehezedik vállamra: a kereszt jelével, Krisztus kereszthalálára való emlékezéssel erősítem magam küzdelmeimben.

A keresztvetés után minden sietség és kapkodás nélkül elindulok a templom belsejébe. Nem állok meg a bejáratnál, a kórus alatt. Nemcsak én, hanem mások is be akarnak jönni a templomba.

Utat engedek nekik is.

Amikor ahhoz a padhoz érek, ahol ülni akarok, az Oltáriszentségben jelen levő Úr Jézus előtt tisztelettel térdet hajtok. Ugyancsak térdet hajtok akkor és ott, ahol a templomban megállni szándékozom. Imáadásra kitett Oltáriszentség előtt mindig kettős térdet hajtok: mindkét térdemmel letérdelek és kissé meghajtom felsőtestemet. Máskor mindig féltérddel hajtok térdet. Ilyenkor egyenesen megállok, jobb lábamat kissé hátra nyújtom, majd jobb térdemmel úgy érintem meg a templom padlóját, hogy jobb térdem kb. a bal lábam sarkához érjen. Egy pillanatig így maradok, azután minden sietség nélkül felállok. Jegyezzük meg jól: térdhajtás közben soha sincs keresztvetés!

Ha valamilyen okból (betegség, láb-fájás) nem tudok térdet hajtani, akkor egyenesen megállok és csak a fejemet hajtom meg.

A padban nem ülök a pad szélére. Mások is szeretnének leülni, de nagyon sokszor nem merik zavarni a pad szélén „elmerülten” imádkozót. A pad szélére ülni akkor, amikor a közepén is van hely, szeretetlenség, mert ezzel esetleg idősebb vagy fáradtabb embertársainkat megfosztjuk az ülés lehetőségétől. A padba érve nem ülök le azonnal, hanem térden állva néhány közvetlen szóval köszöntöm a szentségi Jézust, s csak utána ülök föl és várom a szentmise vagy más ájtatosság kezdetét. A padban ülő ismerősöket mindössze néma fejhajtással üdvözölhetem. A kézfogás, hangos és főleg világi üdvözlő szavak nem valók a templomba.

Miután elfoglaltam helyemet, imádkozni kezdek. Nem emberek, hanem Isten kedvéért jöttem a templomba: nem tekingetek körül ismerősöket keresve. Imádkozás közben nem lógotom a kezemet, hanem vagy összekulcsolom, vagy az imakönyvemet tartom.

(Részlet a Magyar Miseskönyv Vasárnapi és ünnepnap miseszövegek Szent István Társulat általi 1958-as kiadásából)

Érték és mérték

A mikor a Föld megalkotásának terve a Jóistennek eszébe jutott, bizonyára nem véletlenül tervezett állatokat is az Édenkertbe, mondván legyenek állatok. És lettek. Szépek is, csúnyák is, aprók és nagyok, hasznosak, és látszólag haszontalanok. A sok-sok vadállat némelyikét az ember az idők során aztán magához szelidítette. Kiderült, hogy egyik-másik kiválóan alkalmazkodik az emberhez, jól idomítható, sőt kifejezetten a segítőtársává vált. Felfedezték, hogy a haszontalannak látszó állatoknak is pótolhatatlan szerepük van, ha másban nem, hát az ökológiai egyensúly fenntartásában. Azt persze a Jóisten sem gondolta, hogy az ember azt képzele, hogy azért teremtett a tigris, hogy tüzes karikán ugráljon át, a medve két lábon pitizzen, vagy a kutya házi arénákban harcolva küzdjön az életéért.

És itt jutottunk el ahhoz a témához, amely szinte hétről-hétre sokkolóan hat az emberre, amikor megkínzott, szenvedő, éhező állatokról hall. Bevallom, hogy gyerekkorom óta kedvenceim a kutyák, szinte folyamatosan volt kutyám és van ma is. Éppen ezért érzékenyen érint, ha állatkínzásról hallok. Baráti beszélgetések alkalmával nemegyszer szembesültem azzal a felvetéssel, hogy az nem hoz ki a sodromból, ha éhező embereket látok? De igen, szoktam felelni a nyilvánvalóan demagóg kérdésre. Csakhogy a két dolog nem függ össze egymással, mi több, kutyát egyáltalán nem kötelező tartani. Azon kívül az állatoknak nincs szabad akaratuk, a Teremtő ezzel mintegy az ember fennhatósága alá helyezte őket. Hogy az ember jóindulattal, a teremtés rendje és szándéka szerint éljen és uralkodjon és ne éljen vissza szabad akaratával az állatok felett.

A lakásunkhoz közeli kis erdőben összetákolta bodegában hajléktalanok élnek. Kutyasétáltatás alkalmával szoktam látni a férfit és a társát, amint szatyrokkal fölpackolva összekarolva igyekeznek táborhelyük felé. Néha látom a kutyájukat is, szemlátomást jólfejlett, erős, barátságos állat. Eleven bizonyítéka

annak, hogy még a legnyomorúságosabb helyzetben is lehet tisztességesen banni egy kiszolgáltatott élőlényvel. Egyik kedves egyedül élő ismerősöm mondja, aki rendkívüli módon szereti a macskáját, s akinek édesanyja halála óta a kis állat az egyedüli társa, hogy reményei szerint a Jóisten a másvilágon talán valamilyen módon szerepet szán az életünkben kedves állatoknak is. Kissé megmosolyogtató az elmélete, de ha azt vesszük, hogy a szeretet nem múlik el, és hozzávesszük, hogy némelyek nagyon tudják szeretni a mellettük élő állataikat, ki tudhatja...

Ide kívánczok ugyanennek a dolognak a visszája, mondhatni a ló másik oldala. Az az abnormitás, ahogyan némelyek a kutyájukhoz viszonyulnak. Élményem abból az időből származik, amikor egyik korábbi kutyusunkat kiállításokra vittük és igen sokféle emberrel találkoztunk. Remélem, e sorokat nem étkezés közben olvassák, ha igen, érdemes letenni a kanalat. Az egyik kutyatulajdonos hölgy várakozás közben, s mert igen nagy meleg volt, narancsdziszt kortyolgatott, aztán a kutyust kínálta ugyanabból a pohárból. Egy korty a gazdinak, egy a kutyusnak. Aki a spá-

nielt ismeri, annak nem kell ecsetelni, hogy a csőpohár oldalán kívül és belül milyen konzisztenciájú anyag csordogált lefelé... Ám e bizarr történeten túl is vannak egyéb furcsaságok. Egyik szomszédom a nyaralója kertjében ásta el elpusztult, szó szerint imádott kutyáját, majd szabályos sírhalmot púpozott föléje, teleültette virágokkal, s végül, mintegy „megkoronázva” a művet, fából készített keresztet szúrt a földbe. Időnként még mécesest is gyűjt a „síron”, s hogy közben mi járhat a fejében, arról fogalmam sincs.

Kifejezetten idegesít, ha bármely állatról szólva az „aki” kifejezést hallok, vagy állatpszichológusról beszélnek, ha azt gondoljuk, hogy háziállataink szeretnek minket, ha emberi tulajdonságokkal ruházzuk fel őket. Éppen olyan helytelen úton járunk, ha kínozzuk, sanyargatjuk őket, mint amikor püspökszékra helyezük, ha természetüktől idegen dolgokra kényszerítjük őket, ha kabátokba bújtatjuk, masnikat biggyesztünk a fejükre, ha bohócot csinálunk belőlük, s egyben magunkból is. De semmi baj nem lehet, ha ebben is, mint minden másban van helyes értékrendünk és mértékünk.

E. Hargitai Márta

Jó hangulatú egyházközségi disznóvágás részesei lehettünk január 26-án a közösségi ház udvarán.



Fotó: Széllndi Annamária



FARSANGI BÁL

Február 9-én, a szentmise után 19 órakor, egyházközségi farsangi bált rendezünk a Regina Mundi Plébánia közösségi házában az egyházközség tagjai és családjai számára.

0-tól 111 éves korig mindenkit szeretettel várunk!

Belépődíj nincs, önkéntes adományokat a templom felújítása céljára elfogadunk.

A humorát, dalos kedvét, táncos lábát senki se felejtse otthon!

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek: **Burucs Klára Boglárka** december 25-én, **Kreschka Flóra** január 13-án.

...mert az örök hazába költöztek: **Bakonyi Antalné Szimcsák Margit** (92 éves) január 7-én, özv. **Koselák Mihályné Weinholfer Mária** (88 éves) január 14-én, **Láng Imréné Szőke Rozália** (91 éves) január 18-án, **Tuczai Gyula** (83 éves) január 24-én.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Tel.: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna, Kreschka Miklós, Szelindi Annamária
KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
febr. 10.	<i>Iz 6,1-8</i>	<i>1Kor 15,1-11</i>	<i>Lk 5,1-11</i>
febr. 17.	<i>MTörv 26,4-10</i>	<i>Róm 10,8-13</i>	<i>Lk 4,1-13</i>
febr. 24.	<i>Ter 15,5-12.17-18</i>	<i>Fil 3,17 - 4,1</i>	<i>Lk 9,28b-36</i>
márc. 3.	<i>Kiv 3,1-8a.13-15</i>	<i>1Kor 10,1-6.10-12</i>	<i>Lk 13,1-9</i>

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai február 3-ára:

Általános: Hogy az elvándorló családok, különösen az édesanyák, nehézségeikben támogatást és kíséretet kapjanak.

Missziós: Hogy azok a népcsoportok, amelyek háborúkat és összetűzéseket élnek meg, vezető szerepet kapjanak egy békés jövő építésében.

Február 3-án, vasárnap minden szentmise végén **Balázs-áldást** adunk (Szent Balázs 3-i emléknapihoz kapcsolódva).

Február 11-én folytatódik az **egyetemisták és főiskolások szentmiséje** 18.00-kor. A szentmise után közösségi foglalkozás a plébánián.

Február 5-én 17 órakor megkezdődik a **katekumenátus**, a szentségekre való felkészítés felnőttek számára a plébánia közösségi házában. Jelentkezni lehet személyesen vagy a plébánia telefonszámán: 88/327-609

Február 6-ától folytatódnak a **bibliórak** minden szerdán az esti szentmise után.

Február 9-én 19 órakor kezdődik **egyházközségünk farsangi bálja** a közösségi házban. Az est bevételét a templom felújítására fordítjuk.

Február 11., a **Szűzanya lourdes-i megjelenésének az emléknapija**, a betegek napja. Templomunkban a következő vasárnapon, **február 17-én a délelőtti 11 órai szentmisén** szolgálatot tartunk ki a **betegek kenetét** azon testvéreinknek, akik idős koruk vagy betegségük miatt veszélyben vannak, és kérik a szentséget. Ennek a feltétele a szentgyónás, illetve a megszentelő kegyelem állapota és a szentmisében a szentáldozás. Akik kérik a betegek kenetét, azok előzetesen jelentkezzenek a plébánián (a 327-609-es telefonon) vagy a sekrestyében.

Február 13. hamvazószerda, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van! Aznap és a következő vasárnapon, **február 17-én** is minden szentmise végén **hamvazást tartunk**.

A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk böjti fegyelmét! Minden pénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústiltalommal vagy más önmegtagadással, jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: keresztút, fájdalom rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein

14 éves kortól továbbra is kötelező a hústiltalom. A hústiltalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagypénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústiltalom mellett a felnőttek (18-60 éves korig) legfeljebb háromszor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6 órakor közös **keresztúti imádságot** végzünk a templomban.

Február 14. **Szent Cirill szerzetes és Szent Metód püspök** ünnepe, akiket Európa társvédőszenntjeiként tisztelünk.

Február 22. **Szent Péter apostol** székfoglalása.

Február 24. hazánkban **Szent Mátyás apostol** ünnepe.

Február 24-én lesz **országos gyűjtés a katolikus iskolák javára**. Kérjük a hívek nagylelkű támogatását.

Február 27-én, szerdán 18.30-kor a szentmise után **Závodi Zsuzsanna református lelkész** tart előadást templomunkban a hit éve keretein belül.